

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **S. A.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. CPR-32849-8/ČJ-2018-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. CPR-32849-8/ČJ-2018-930310-V240, jímž žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí PČR, KŘPS kraje, OCP, OPKPE (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 9. 2018, č. j. KRPS-235570-26/ČJ-2018-010022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo stanoveno, že žalobci nelze po dobu 6 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a doba k vycestování mu byla určena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce namítal, že na území České republiky nebyl zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, neboť nevykonával žádnou práci a ani se nenacházel v pracovněprávním vztahu. Dále namítl, že vycestování do domovské vlasti pro něj znamená nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života z důvodu, že v MR panuje špatná ekonomická situace, množí se případy X a není tam bezpečno pro CO, protože se nejedná o X zemi. Nesouhlasí se závěry závazného stanoviska o neexistenci překážky pro jeho vycestování do MR z důvodu špatné bezpečnostní situace.
3. Žalobce dále obecně namítal, že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný „*vzhledem ke konkrétním okolnostem případu*“, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na shora uvedené není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý. Na závěr obecně namítl, že žalovaná porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ve svém postupu neshledala pochybení a postupovala v souladu s platnou právní úpravou.
5. Při jednání konaném dne 11. 12. 2019 žalobce setrval na svém žalobním návrhu. Doplnil, že napadené rozhodnutí vychází pouze z výpovědi žalobce a žalovaná se neobtěžovala zjišťovat další skutkový stav. V případě žalobce šlo jen o jednorázovou práci. Ve výkonu práce chybí podmínka soustavnosti a závislosti pro to, aby se jednalo skutečně o pracovní poměr. V řízení také nebyla prokázána podmínka závislosti a podřízenosti, nebylo zjišťováno, pro koho žalobce pracoval. Žalobce dodal, že by mělo být v řízení minimálně zjištěno, pro koho žalobce pracoval, kdo konkrétně ho úkoloval, za jakých podmínek měl pracovat a kolik měla činit odměna za práci. To vše zjištěné nebylo. Na závěr žalobce uvedl, že ne každá činnost splňuje parametry závislé práce. V tomto případě však podmínky zjištěny nebyly, a proto žalovaná ani správní orgán I. stupně nezjistily řádně skutkový stav.
6. Při jednání konaném dne 8. 6. 2020 žalobce setrval na svém dosavadním stanovisku s tím, že je nadále přesvědčen o tom, že správní orgán I. stupně nezjistil řádně skutkový stav věci, a proto nelze učinit závěr, že by se ze strany žalobce mělo jednat o nelegální výkon práce na území České republiky. Je věcí žalované a správního orgánu I. stupně, aby skutkový stav řádně zjistily. V rámci správního řízení by mělo být zjištěno, pro koho žalobce pracoval, kdo jej úkoloval, za jakých podmínek měl pracovat, kolik měla činit případná odměna za práci. Tyto otázky v předcházejícím správním řízení zjištěny nebyly.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 3. 8. 2018 v 10:20 hod. provedla policejní hlídka OPK, pátrání a eskort na staveništi bytových domů v lokalitě X na ulici X v obci X kontrolu zaměřenou na neoprávněné zaměstnávání cizinců, při které byl kontrolován žalobce, který za pomoci ručního nářadí prováděl montáž sádrokartonových podhledů na stavbě bytového domu. Na dotaz hlídky policie uvedl, že nemá vydané potřebné povolení k zaměstnání od úřadu práce, předložil pouze cestovní pas s biometrickými údaji. Jelikož žalobce nepředložil povolení k zaměstnání, zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu práce bez povolení k zaměstnání.
8. Dne 3. 8. 2018 za přítomnosti tlumočníka žalobce při výslechu uvedl, že biometrický cestovní doklad si zařídil, aby mohl cestovat. Do České republiky přicestoval za účelem výdělků, jelikož již v minulosti v České republice pobýval na základě pracovního víza. Chtěl zde zůstat X měsíce a brigádami si vydělat peníze, i když věděl, že pouze na základě cestovního pasu s biometrickými údaji nemůže v České republice pracovat. Myslel si, že když bude pracovat brigádně, tak ho nikdo nebude kontrolovat. K získání povolení k legálnímu zaměstnání nepodnikl nic. Dále uvedl, že v žádném ze států Evropské unie mu nebylo vydáno povolení k pobytu či pracovní povolení. Na stavbě to nebyla jeho první práce. Dělal různé práce, vždy několik dní. Za tu dobu si vydělal asi 250 EUR. Práci na stavbě mu zprostředkoval známý, který mu vyplatil zálohu ve výši 1 000 Kč a uvedl ho na stavbu, kde se ho ujali lidé, kteří tam již pracovali. Pracoval od 27. 7. 2018 každý den kromě neděle, od 7:00 do 18:00 hod., přičemž měl práci ukončit v sobotu 4. 8. 2018 s tím, že za každou odpracovanou hodinu mu poté měli v hotovosti vyplatit 100 Kč. Celou dobu společně s kamarádem prováděli montáž sádrokartonů. Žádnou smlouvu podepsanou neměl, vše bylo domluveno ústně. Něco podepisoval z bezpečnosti práce. Pracovní nářadí, které používal, bylo k dispozici na stavbě, pracovní oděv byl jeho. V docházce evidován nebyl, byl však pravidelně kontrolován mistrem. Doplnil, že rozhodnutí od Úřadu práce ČR nemá, není ani držitelem živnostenského oprávnění. Na Českou republiku nemá žádné vazby, nemá zde majetek, osoby blízké ani rodinné příslušníky, kteří žijí v MR. V případě návratu do MR mu nehrozí žádný trest, ani nelidské zacházení. Vyhoštěním nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Není mu znám žádný důvod, který by mu vycestování z České republiky znemožňoval. Závěrem konstatoval, že se může vrátit ke své rodině do MR, ale nebude tam mít práci.
9. Součástí spisu je rovněž sdělení Úřadu práce ČR ze dne 15. 8. 2018, podle něhož žalobce neměl k uvedenému dni povolení k zaměstnání. Dále správní spis obsahuje závazné stanovisko MV (dále jen „M“) ze dne 17. 8. 2018, ev. č. ZS43533, a závazné stanovisko MV ze dne 29. 7. 2019, č. j. MV-76153-2/OAM-2019, a IM ze dne 20. 6. 2018 – M – Bezpečnostní a politická situace v zemi.
10. Ze závazného stanoviska M ze dne 17. 8. 2018 plyne, že vycestování žalobce je možné, neboť po posouzení výpovědí žalobce a podkladů závazného stanoviska M neshledalo žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do země jeho původu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. Vycestování taktéž nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 17. 9. 2018 rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění. Dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, stanovil v délce 6 měsíců od okamžiku, ve kterém pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a dobu k vycestování mu určil v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž současně konstatoval, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, které je povolením podmíněno. Konstatoval, že pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem závislé práce pro jiného na základě ústní dohody, přičemž tuto činnost shledal jako výkon závislé práce, neboť ji žalobce činil osobně, podle pokynů jiné osoby, které byl na staveništi podřízen přímým zadáváním konkrétních pracovních úkolů a místem výkonu práce. Doplnil, že se na žalobce zároveň nevztahují úlevy z povinnosti být držitelem platného povolení k zaměstnání, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, zaměstnanecké karty či modré karty. Dále se správní orgán I. stupně zabýval tím, zda vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Posoudil délku pobytu na území České republiky, možnost vytvořit si sociální, kulturní či jiné vazby, úmysl přicestovat do České republiky za účelem práce a výpovědi žalobce ze správního řízení, přičemž dospěl k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by způsobily nepřiměřenost rozhodnutí. Souběžným rozhodnutím dále žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

12. Dne 8. 10. 2018 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění, ve kterém uplatnil identické námitky jako v žalobě. V odvolání nesouhlasil se stanoviskem M ze dne 17. 8. 2018, zejména z důvodu, že X není X zemí, v níž jsou s ohledem na politický vývoj a zvolení X utlačováni X, mezi které se žalobce řadí.
13. MV závazným stanoviskem ze dne 29. 7. 2019 potvrdil závazné stanovisko M ze dne 17. 8. 2018 a konstatoval, že vycestování žalobce je možné, protože neexistují důvody znemožňující jeho vycestování do země jeho státní příslušnosti. Pro stanovisko si opatřil IM M – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, z níž plyne, že X je X. CÚ stabilně udržují kontrolu nad územím a bezpečnostními složkami, avšak dlouhodobě je mimo ústřední kontrolu část země u hranice s U, tzv. P, která vytvořila paralelní administrativní strukturu. Situace na linii mezi částí území kontrolovanou centrální vládou a tzv. P je relativně stabilní. Jelikož žalobce dne 3. 8. 2018 výslovně prohlásil, že mu není známa žádná překážka, která by mu zabráňovala vycestování z České republiky a návratu do MR, a že mu tam nic nehrozí, M dospěl k závěru, že vycestování žalobce je možné.
14. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení vázán. Uvedla, že žalobce svojí činností spočívající v montáži sádkartonových podhledů naplnil znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), přičemž na území České republiky vstoupil s úmyslem vydělat peníze. Na základě závazného stanoviska MV, které se obsahově shoduje se závazným stanoviskem M, shledala, že vycestování žalobce zpět do MR je možné a nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života.

Dosavadní průběh věci

15. Zdejší soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2019, č. j. 52 A 12/2019-20, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí NSS rozsudkem ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Azs 1/2020-29, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení, neboť

dospěl k závěru, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán a že jeho práce naplňovala definiční znaky závislé práce.

Posouzení žaloby soudem

16. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce „[z]ávislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“
17. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
19. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“
20. Nařízení EP a R (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „Nařízení č. 2018/1806“) stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení č. 2018/1086 „[s]tátní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.“ Podle čl. 6 odst. 3 Nařízení č. 2018/1806 „[č]lenský stát může učinit výjimky z osvobození od vízové povinnosti stanovené v článku 4, pokud jde o osoby, které vykonávají během svého pobytu výdělečnou činnost.“ Nařízení vlády č. 215/2017 Sb. V § 4 odst. 1 stanoví, že „[s]tátní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti.“ Nařízení č. 539/2001 bylo nahrazeno právě Nařízením č. 2018/1806, v jehož příloze II je ve výčtu států uvedeno rovněž M.
21. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko M, zda vycestování

cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.“

22. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
23. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje (a) uložení nebo vykonání trestu smrti, (b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, (c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo (d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval (srov. obdobně rozsudek KS v P ZEMI ze dne 21. 3. 2019, č. j. 45 A 2/2019-23).
26. Žalobce dále namítal, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí a že skutkový stav nebyl správně zjištěn. Na území České republiky nebyl zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, neboť nevykonával žádnou práci a ani se nenacházel v pracovněprávním vztahu.
27. K tomuto žalobnímu bodu zdejší soud uvádí, že je vázán právním názorem NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 1 Azs 1/2020-29 (srov. § 110 odst. 4 s. ř. s.), od kterého se nemůže odchýlit. V citovaném zrušujícím rozsudku NSS konstatoval, že souhlasí s názorem žalované, že skutečnosti zjištěné v předcházejícím správním řízení

prokazují, že žalobce na území České republiky vykonával pracovní činnost, kterou lze považovat za výkon závislé práce. Z toho učinil závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ač k tomu nebyl oprávněn. Práce žalobce naplňovala definiční znaky závislé práce, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalobce po několika dnech vykonával práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Nebylo sice zjištěno, jak se konkrétně jmenuje zaměstnavatel žalobce, kterým měl být podle všeho jeho známý, jenž mu práci obstaral a měl mu po skončení práce vyplatit odměnu v dohodnuté výši, ani nejsou známá jména osob, které žalobce úkolovaly a kontrolovaly; z výpovědi žalobce toliko vyplývá, že touto osobou měl být mj. na stavbě přítomný mistr, avšak absence těchto informací v podmínkách projednávané věci nijak nezpochybňuje závěr, že žalobce zaměstnání (stavební práce) skutečně po zjištěnou dobu fakticky vykonával. Žalobce sám pak vypověděl, že mu byla za tuto práci slíbena odměna, a jaká byla její výše. Nezávisle na okolnostech jeho faktického zaměstnávání žalobce nebyl podle čl. 6 odst. 1 Nařízení č. 2018/1086 ve spojení s nařízením vlády č. 215/2017 Sb. oprávněn na území České republiky výdělečnou činnost vykonávat bez příslušného vízového titulu, neboť pouze biometrický cestovní doklad MR k výkonu takové činnosti na území České republiky nepostačuje. Žalobní bod je proto nedůvodný.

28. Jako nedůvodný soud shledal rovněž žalobní bod, podle kterého napadené rozhodnutí znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť v jeho domovské zemi panuje KE situace, množí se tam případy X a není tam bezpečno pro CO, neboť se jedná o X zemi. Proto žalobce nesouhlasí se závazným stanoviskem MV ze dne 29. 7. 2019. Soud k tomu uvádí, že povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky vyplývající z norem mezinárodního práva a práva Evropské unie [čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), jemuž odpovídá a s nímž má tentýž smysl a dosah (srov. rozsudek S EU ze dne 5. 10. 2010, *McB.*, C-400/10 PPU, bod 53) čl. 7 Listiny základních práv EU (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02)]. V této souvislosti je však třeba připomenout, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. ESPLP: L. proti Š., rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. X, § 77 písm. a)].
29. Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. soud k žalobní námitce přezkoumá také zákonnost jiného úkonu správního orgánu, byl-li tento závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Takovým jiným úkonem je v projednávané věci závazné stanovisko MV ze dne 29. 7. 2019. Ze závazných stanovisek M ze dne 17. 8. 2018 a MV ze dne 29. 7. 2019 soud zjistil, že se tyto správní orgány důvody znemožňujícími vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců zabývaly, přičemž vycházely ze skutečností, které v řízení vyšly najevo. M vycházelo z výpovědi žalobce ze dne 3. 8. 2018, že na Českou republiku nemá žádné vazby, že mu nejsou známy překážky znemožňující mu vycestování z České republiky a návrat do země původu, kde mu nic nehrozí a může se vrátit ke své rodině; vyhoštěním nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, nehrozí mu trest nebo nelidské zacházení. Dospělo tak k názoru, že zde není důvod znemožňující vycestování žalobce. Obdobnou námitku žalobce uplatnil již v odvolání, které tak směřovalo proti obsahu závazného stanoviska.

Žalovaná si v rámci odvolacího řízení proto vyžádala u MV jako nadřízeného správního orgánu M potvrzení, nebo změnu závazného stanoviska M ze dne 17. 8. 2018. MV se těmito námitkami v závazném stanovisku ze dne 29. 7. 2019 zabýval. Stručně posoudil politickou a bezpečnostní situaci a stav dodržování lidských práv v zemi původu a dále opětovně odkázal na obsah výpovědi žalobce ze dne 3. 8. 2018, přičemž uvedl, že skutečnosti tvrzené v odvolání jsou zcela obecného charakteru bez souvislostí k osobě žalobce. Rovněž v žalobě se žalobce omezil pouze na obecně tvrzené důvody bez bližší konkretizace, které podle přesvědčení soudu nelze považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života žalobce či o existenci jiné vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Kromě toho jsou tato jeho obecná žalobní tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života a hrozícím nebezpečí v rozporu s jeho výpovědí ze dne 3. 8. 2018 (srov. skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu v bodu 8 odůvodnění tohoto rozsudku). Kromě těchto obecných námitek žádné další relevantní skutečnosti žalobce netvrdí, ani neprokazuje. Soud proto neshledal, že by závazné stanovisko MV ze dne 29. 7. 2019 bylo nedostatečně odůvodněno, nebo dokonce nezákonné. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. června 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce